

UDEN KUNDSKAB OG HELLIGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 4 | 15. FEBRUAR 1923 | 72. AARGANG

TALE AF DR. JOHN A. WIDTSOE.

Ved Kirkens 93. Halvaarskonference, Salt Lake City.

(Fortsat fra Side 36.)

HJEMMET MAA IKKE OVERFØRE ANSVARET TIL SKOLEN.

Da religios Træning ikke er tilladt i Alménskolen, fordi det er imod Landets Love, saa er Spørgsmaalet, hvorledes vi skal kunne supplere disse Forhold, saaledes at vore Drenge og Piger kan faa den aandelige Udvikling og blive mere dygtige til at udfore det Arbejde, som vor Opmærksomhed er henledet paa i denne Konference. Jeg har henledet Kirkens Medlemmers Opmærksomhed paa disse Forhold, saa de maa forstaa ikke at lægge det hele Ansvar paa Landets Skoler.

Desværre er der Skolebestyrere og Lærere, som frygter at gøre det, som de burde gøre ifolge Grundloven af de Forenede Stater. Dette er ikke et af Gud forladt Land, men særligt et af Gud anerkendt Land, og saaledes er der ingen Aarsag til, at vi ikke i alle Landets Skoler skulde give Instruktioner angaaende Gud og hans Værker. Men da vi ikke gør dette, saa

maa vi gaa til Hjemmet og Kirken og faa det manglende i en fuldendt Uddannelse.

Alle, som har læst de sidste fyrretyve eller halvtredsindstyve Aars Historie, kender til den forbavsende Udvikling, der har fundet Sted i vort Land paa Uddannelsens Omraade, og der er, som Folge deraf, en Tendens til at lægge det væsentlige Ansvar paa Skolen for Ungdommens Uddannelse. Hjemmets Betydning er forringet, men Skolens Betydning hojnet. Hjemmet har dog fremdeles det store Ansvar at træne, belære og udvikle det aandelige hos de unge Mænd og Kvinder, som de ikke kan erholde i Skolen. Hjemmet maa ikke, og kan ikke paalægge Skolen dette Ansvar.

KIRKENS SKOLER ER AF MEGET STOR BETYDNING I AANDELIG UDDANNELSE.

Kirken er ligeledes af stor Betydning i denne Henseende. I Kirken har vi Hjælpeforeninger af forskellige Slags, og Hovedhensigten, saaledes som jeg forstaar den, er aandelig Uddannelse af de Skoleuddannede. Jeg onsker at indprente denne Tanke i alle Kirkens Medlemmer.

I Kirkens Skoler er der Muligheder for de Unge, ikke alene til at lære af Boger skrevne af Mænd, men ogsaa af Boger fra Gud, og blive udviklet paa de fysiske, intellektuelle og aandelige Omraader og saaledes beredt paa at leve et konsekvent Liv. Kirken har mange Hojskoler og Kollegier, hvor unge Mænd og Kvinder modtager en harmonisk Udvikling af deres fysiske, intellektuelle og aandelige Kræfter.

SEMINARIER OG RELIGIONSKLASSER.

Da det er umuligt for Kirken at opholde Skoler, hvortil alle kan have Adgang, heller ikke vilde det være fornuftigt at indfore et Skolesystem, som vilde konkurrere med Alménskolen, saa har Kirken organiseret Religionsklasser, som en Korrelation til Alménskolen, hvor der gives religios Undervisning. Jeg ønsker at opmuntre alle til at stotte denne Or-

ganisation. I Kirkens Seminarier fortsættes denne religiose Uddannelse, særligt for Hojskole-Studenter.

Kirkens store Universitet, Brigham Youngs Universitet, staar som Hovedet for alle Kirkens Skoler. Der er ikke Plads for alle, som ønsker Adgang til dette Universitet, men Staten Utah har ogsaa et storartet Universitet og et ligesaa storartet Landbrugs-Kollegium, hvor de Studerende uden Tvivl med Tiden vil faa Adgang til Deviser forordnet ved Lov, som vil sikre dem Kundskab om Gud saa vel som om hans Værker.

Disse Tanker har været i mit Sind siden i Gaar, da jeg hørte vor Præsidents glimrende Budskab om Lydighed mod Loven, og i min Analyse er jeg kommen mere og mere til den Overbevisning, at vi ved Alménskolen og de religiose Hjælpeforeninger kan tilvejebringe de Forhold, som Præsident Grant omtalte i Gaar.

Lad mig sige, at en intellektuel Udvikling alene er som et Skib med en kraftig Dampmaskine og en stor Propel, færdigt til at drive det fremad uden Ror, Kort, Kompas og et bestemt Maal. Naar vi meddeler det intellektuelle Menneske den aandelige Uddannelse, saa er det ligesom om vi forsynede et Skib, der havde et godt Maskineri, med et Kompas, Ror, Kort og en paalidelig Intelligens til at kontrollere det hele, saaledes at Skibet kunde naa den sikre Havn ifolge den bestemte Plan.

Maa Gud velsigne os i vore Uddannelsers Bestræbelser, at vi maa kunne opfylde vor Bestemmelse — blive et stort Verdensfolk — i Renhed og Retfærdighed. Jeg bærer mit Vidnesbyrd til Eder, at jeg véd, at Gud lever, at Jesus Kristus kom og led Doden for os, at Joseph Smith var en sand Guds Profet og blev kaldt til at fortsætte Evighedens Planer. Jeg takker Gud for det Privilegium, som jeg har ved at være Medlem af denne Kirke, at være meddelagtig i Præstedømmet og de Velsignelser, som er forbunden dermed. Gud være priset, fordi han bragte Sandheden til mig og min Familje samt til Eder. At Gud maa altid være med os, er min Bon i Jesu Kristi Navn. Amen.

EGENSKABER.

I denne Artikel vil jeg bede Læserne med mig betragte Hengivenhed, Standhaftighed og Mildhed paa en omhyggelig og analytisk Maade og ud fra et psykisk Standpunkt.

HENGIVENHED.

Det er rigtigt at undersøge et Ords etymologiske Betydning, og særligt naar vi beskæftiger os med okkulte Studier og esoteriske Lærdomme, som er bleven givet os fra henrundne Tidsaldre. Det er nyttigt, fordi man i hine Dage, da esoterisk Kundskab var almindelig, og man skulde forstaa Ordenes indre Betydning — en Forstaaelse, som er gaaet tabt, efterhaanden som den materialistiske Bølge skyllede hen over Verden. Det første Sprog, der blev skænket Mennesket, var mantrisk, det vil sige, at af de Lyde, som Ordene bestod af, paapegede man den Genstand, som Ordet angav i den finere Materie paa de højere Planer, idet Ordet udtaltes. Tager vi f. Eks. et Ord, som i dette Sprog betegnes Plante, da vil den Lyd, som frembragtes, i de højere Planers Materie frembringe et Billede af Planter.

Dette Menneskeslægtens første Sprog besad saaledes en betydelig indre Værdi og Kraft, og fra et etymologisk Synspunkt er det af overordentlig stor Interesse for dem, for hvilke Ordene er Symboler.

Lad os tage Ordet Devotion (Hengivenhed), der stammer fra to latinske Ord »de« og »vovei«, d. v. s. at afgive et Løfte — at forpligte sig. I denne Betydning kastes der et meget stærkt Lys over denne Egenskab. Hengivenhed viser sig herved at være Evnen til helt at give sig hen til et Ideal og vende sig bort fra alt, som holder Mennesket borte fra at tjene Idealet.

Naar vi betragter Hengivenhed ud fra dette Synspunkt, ser vi, at de Mennesker, som besidder den, ikke er karakterløse, men tvertimod i Besiddelse af en høj Grad af Styrke og Kraft,

og de vender sig bort fra andre Attraktioner, som Verden byder paa som Følge af den indre Styrke og Mod. Hengivenhed bliver da et Ideal uden Selviskhed.

STANDHAFTIGHED.

Standhaftighed er Evnen til at forblive urokkelig i Idealets Tjeneste, hvortil vi har givet os helt og fuldt hen. For at besidde denne Egenskab, er det nodvendigt at have en stærk udviklet Vilje. Det er ikke sjældent, at der ud fra den ydre Verden strømmer Indflydelser, der vil drage os bort fra Tjenestens Vej, derfor er det særligt nodvendigt at udvikle denne Evne, for at man kan staa fast trods Hindringer og Vanskeligheder. Her maa man ikke forveksle Standhaftighed med Stædighed, som er en betydelig lavere Grad. Vi véd jo alle, hvor vanskeligt og kedeligt det er at have med et stædigt Menneske at gore, som kan være stædigt uden at vise den allermindste Grad af Standhaftighed.

Finder Du Spor af Standhaftighed i Din Sjæl, da grib den med en fast Haand, og omform og forvandl den til et Ideal, der knytter Dig fastere og fastere til Din Herre og Mester.

MILDHED.

Mildhed er en Egenskab, der ofte misforstaas og misbruges. Mange har den Opfattelse af Mildhed, at Vedkommende er blodagtig, negativ og svag. Andre paatager sig Mildhed for Vindings Skyld. Slangen kan ogsaa være mild, men vi véd alle, hvilken Hensigt der ligger bagved. Hvorimod den rette Mildhed maa ses som et Udtryk for Karakterstyrke, en stærk, men behersket Kraft, der medfører en enestaaende Fred. En Sjælsharmoni. Dersom man træffer et Menneske, som til daglig ikke er harmonisk og i fredelig Stemning, kan man med Sikkerhed gaa ud fra, at han i psykisk Henseende ikke er naaet saa vidt, at han kan modtage de hojere aandelige Kræfter, der harmoniserer Menneskets Tendenser.

Det Billede, som Evangelierne giver os af vor store Mester

Jesus Kristus, er præget af Fred og Mildhed og er det rette Udtryk for hans aandelige Kraft. Men desværre maa man tilføje, at Evangelisterne ofte blander hans Mildhed med en vis Svaghed. Evangelisterne var Mennesker, og de kunde ogsaa misforstaa deres Mester. Apostlene kunde ofte ikke forstaa, hvorfor Jesus ikke benyttede sin aandelige Kraft i Forbindelse med den fysiske.

Jesus Kristus var den dygtigste Lærer til at undervise Menneskene i Psykologien angaaende disse Egenskaber: Hengivenhed, Standhaftighed og Mildhed. Han var i Besiddelse af en uhyre aandelig Styrke, han medførte et mægtigt Pust af aandelig Kraft, fordi hans Hengivenhed var intensiv og dyb. Hans Standhaftighed bar Præget af ædel og ren Karaktérstyrke, og ud fra dette strømmede denne rene og velsignelsesrige Mildhed, der var omgiven af den himmelske Herlighedsglorie.

Vi har et overordentlig stort Privilegium, der har Lejlighed til at komme i Berøring med denne Kundskab, og vi er saaledes i Stand til at forstaa Meningen og Hensigten med Livet. Der er saa mange, som aldrig tænker over, hvorfor vi er her. Vanen gør Mennesket sløvt og ligegyldigt. Det vænner sig til Forhold, Tilstande og Fænomener; tænker aldrig over, hvorfor det er saaledes, og hvorfor de selv er her i Verden, og hvad dets Mission er. Vi maa lære at forstaa, at vi i vor inderste Natur er guddommelig. De Egenskaber, som vi ovenfor har nævnt, ligger slumrende og latente i os, og Hensigten med vor jordiske Tilværelse er at udvikle disse Evner, som ligger slumrende i os.

Der er et engelsk Ord »Education«, der i Sproget betyder Opdragelse, set fra et etymologisk Synspunkt, det stammer fra de to latinske Ord »e« (ud) og »duco« (føre); Ordet Education betegner egentlig at føre frem. At føre frem er netop den Videnskab, der lærer Barnet at udvikle sine egne Evner, ikke at det absolut fyldes med noget ude fra.

Det er ved Hjælp af Erfaringer, at vi udfolder os. Vi gennemgaar den ene Erfaring efter den anden, og enhver af disse

efterlader sit bestemte Mærke paa vor Karaktér. Alle disse Erfaringer frembringer Vibrationer, der styrker de Egenskaber, vi er i Færd med at udvikle.

Livet er altsaa en Skole fra Vuggen til Graven, og vore Skolemestre har ikke alle været lige heldige; mange har villet tvinge deres Lærdomme ind i Menneskets Bevidsthed, den mest forkastelige af alle Metoder. Stjernen fra Øst, der lyste ud over Verden, medbragte en anden Læremetode og omstødte det gamle. Devisen i denne Lære var, at udvikle Dine Evner, som Du fik i Arv fra Din Skaber. Det var Kærligheden og Fredens Evangelium, det var disse Lysstraaler, som Stjernen udsendte.

Det var saa uendelig faa, der forstod dette Lys; de saa Lyset, men hvorfor det udsendtes, søgtes der ikke efter. Mange kaldte sig Lysets Børn, men drog dog ud og dræbte alle, som tænkte anderledes. Den ene Krig afløste den anden som Følge af Misforstaaelse.

Den næste Krig staar for Døren og bliver nok ikke mindre grusom, og vi som Kristne bebrejder snart den ene, snart den anden Nation og Race for deres manglende Forstaaelse og Tolerance. Vi bebrejder Orientaleren for hans Grusomhed mod Kristne, specielt Armenierne, og det maa indrømmes. Men lad den hvide Race tage Bjælken ud af sit eget Øje, saa kan den bedre se Aarsagerne. Ingen Race er mere begærlig efter at føre Krig end den hvide. »Den, der drager Sværdet, vil omkomme ved Sværdet!« Europas Diplomati er næppe tilstrækkelig til at afværge Faren, og Orientaleren er som Diplomat langt overlegen.

Er de mange Religioner da ikke i Stand til at bringe Forsonlighed og afværge Faren. Nej. Paa disse Pladser ser vi ikke Ordets Forkyndere, Egoismen har for stor Magt over dem, Fanatismen træder hurtig til, og vi har Nationalhadet.

Hele Europa hævder, at de tilbeder den sande og levende Gud, talrige Kirker staar som tavse Vidner. Hvor er Resultatet af deres Gudsdyrkelse?

Naturens Adelsmænd, der har taget Bjælken ud af Øjet, som er klartseende: udraab og forkynd for Nationerne, at alle har glemt at udvikle deres guddommelige Egenskaber. Det eneste Middel, der kan afværge Krige.

Den, der er fuldtud optaget af at udvikle disse Egenskaber, kan aldrig faa Tid til Kiv og Strid.

Naturens Adelsmænd: før den store hvide Flok hen til Gud, hvis Navn de har paakaldt, men ikke forstod.

P. L. Olsen.

ANKOMST.

Ældste *N. P. Christensen* ankom til København med »Oscar II« den 9. ds. fra Salt Lake City.

Vi byder Br. Christensen hjærtelig velkommen og haaber, at hans Missionsvirksomhed maa blive velsignelsesrig.

AFLØSNING.

Ældste *Chr. M. Nikolaisen* er aflost fra sin Mission med Tak for udført Arbejde og med Tilladelse til at rejse til sit Hjem i Tremonton, Utah.

ER KRISTI BJERGPRÆDIKEN PRAKTISK AT FØLGE? ABSOLUT JA!

(Paa Grundlag af en amerikansk Magazin-Artikel ved *Morten A. C. Nicolaysen.*)

En Kritiker i Handelsverdenen udtalte fornylig: »Hvis jeg skulde gøre Forretninger i Henhold til de Principer, som er fremsat i Bjergprædikenen, saa vilde jeg gaa fallit paa mindre end et Aar. Biblen er fuldstændig upraktisk under vore nuværende special-økonomiske Samfundsbetingelser; det er jo umuligt at leve i Overensstemmelse med dens Idéer.«

Hvis det nu var rigtigt, saa kunde der være god Grund for Verdens Vantro; men overfor Domstolene er den Anklagede som Regel altid tilladt et aabent og ærligt Forsvar; lad os derfor forhøre og undersøge den Del af Biblen, førend vi dømmer.

»Hvad er saa de specielle Indvendinger?«

»Der er en Masse,« svarede den kritiske, »men kun for at nævne enkelte, skal jeg gøre opmærksom paa Skriftsteder som: »Salige er de Fattige i Aanden, thi Himmeriget er deres«; »Salige er de Sagtmodige, thi de skal arve Jorden«; »Elsker Eders Fjender«; »Bekymrer Eder ikke for, hvad I skal faa at spise og drikke« o. s. v. Den Slags Idéer peger jo lige lukt mod Fattighuset.«

»Vel, døm dem ikke saa hastigt,« sagde Talsmanden, »lad os tage den første Beskyldning op. Kong Jakobs Bibeloversættelse siger: »Ingen kan være Tjener for to Herrer; thi enten vil han hade den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og ringeagte den anden; I kan ikke være Guds og Mammons Tjener.«

»Derfor siger jeg til Eder: bekymrer Eder ikke for Eders Liv, hvad I skal faa at spise, og hvad I skal faa at drikke, ej heller for Eders Legeme, hvad I skal klæde Eder med. Er ikke Livet mere end Maden og Legemet mere end Klæderne? Ser paa Himlens Fugle, de saar ikke, høster ikke heller, sanker ej heller i Lader; og Eders himmelske Fader føder dem; er I ikke meget mere værd end de? Og hvem af Eder kan ved Bekymring lægge en Alen til sin Vækst? Og hvi bekymrer I Eder for Klæder? Agter paa Markens Liljer, hvorledes de vokser, de arbejder ikke, spinder ikke heller; men jeg siger Eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som en af dem. Men naar Gud saaledes klæder Græsset paa Marken, som staar i Dag og i Morgen kastes i Ovnen, skulde han da ikke meget mere klæde Eder, I lidet troende? Værer derfor ikke bekymrede, saa I siger: hvad skal vi faa at spise? eller: hvad skal vi faa at drikke? eller: hvad skal vi klæde os med?

det er jo alle disse Ting, Hedningerne attraar. Thi Eders himmelske Fader véd, at I trænger til det altsammen. Men *søger først Guds Rige og hans Retfærdighed,* saa skal alt dette gives Eder i Tilgift. Bekymrer Eder altsaa ikke for i Morgen, thi den Dag i Morgen skal bekymre sig for sig selv; hver Dag har nok i sin Plage.« (Biskop Rordams Oversættelse paa Dansk benyttet hersteds.)

»Hvis disse Ord betød, at vi skulde sløse med Tingene og sætte vore Midler overstyr i et ligegyldigt og et fordærveligt Levnet, da er de naturligvis baade upraktiske og demoraliserende. Men en saadan Forklaring ligger dog udenfor hele Biblens Aand og Lærdomme, og den siger ikke noget saadant. Det græske Ord »*Merimnon*«*) betyder at være *overvættes omhyggelig eller ængstelig,* og hvis vi læser Skriftstedet med denne Forandring, da finder vi, at det lærer en anderledes Lektie, som er fuldstændig praktisk. »Mammon« er det syriske Ord for »Rigdomme«, som indskrænkede eller taabelige Folk vil gøre det mest mulige for at skrabe til sig; og i den foranstaaende Sætning formaner Kristus dem til netop ikke at blive Tjenere eller Slaver af disse Rigdomme, som de maa efterlade sig, naar »Sølvstrengen« brydes, og Aanden gaar tilbage til Aandernes Sfære; men af langt mere Værd er det at *leve Livet i Kærlighedens og Næstens Tjeneste* og oplægge gode Gerningers Skatte, som vil følge os og gaa foran os ind i Himmeriges Rige, som er i Stand til at læse os som en aaben Bog uden Hensyn til hvilket som helst Sprog, vi benytter, og hvilken Hudkulør, vi har faaet.

Det er netop Kristi Hensigt at advare os mod Farerne ved

*) »Merimnon«, som Kong Jacobs Bibeloversættelse oversætter til »Take no thought« (ordret paa Dansk »gør Eder ingen Tanke om«) er i Rordams Oversættelse udtrykt ved: »Bekymrer Eder ikke for« o. s. v. Jesus har altsaa med Menneskenes materialistiske og aandelige Tilstand for Øje den Gang udtrykt sig med den Tanke og i det Sprog, at Menneskene *skulde ikke være saa forfærdelig ængstelige for,* hvad de skulde faa at spise og drikke i Morgen, naar de kun havde Tro til Gud og *til at leve paa den rette Maade.*

den overvættes Bekymring. Vi kan ikke selv lægge en Haarsbred til vor Vækst eller faa et Haar til at vokse ved Bekymring, som er en af de mest ruinerende og stærkt medtagende af alle vore Sindsbevægelser, og den udretter intet godt. Vor himmelske Fader véd, at *vi behover de jordiske Ting*, men derfor er det bedst forst at søge efter de himmelske Gaver og hans Riges Retfærdighed, og som en naturlig Konsekvens vil ifolge de synlige og usynlige Love alle de ovrige Ting blive os tillagte. Jesus gav et tydeligt Bevis derpaa ved mindst to Lejligheder, da Mængden fulgte ham til Steder, som laa langt fra deres Hjem og fra Byer, hvor Dagens Forfriskninger og Fode kunde faas. Han gav dem forst den aandelige Fode ifolge deres Higen og Krav efter Tro og Kundskab, og han sorgede derefter for deres legemlige Fornodenheder direkte fra den aandelige Tilforselskilde, hvilket kan synes at være naragtigt for det jordisk tilslorede Menneske, men ikke desto mindre er en Virkelighed, thi Kristus forstod, *at alt er Materie,* og at Materien, som forbigaar det naturlige Øje, er blot *af en finere Beskaffenhed,* som kun de stærkest aandelig udviklede Kræfter som hos ham selv kunde se og opfatte.

Gor det samme sig gældende i Nutiden? Ja, vist gor det. *Men først paa Betingelse af Kristi Retfærdighed.* Nedskriveren horte til Eks. forleden Dag fra en trofast Ældste i Kirken, at et Medlem i Kobenhavn for flere Aar tilbage modtog Besog af to Missionærer. Han var kommen bort fra Kirken, men havde tidligere udvist mange Opofrelser for sin Tros Skyld og befandt sig i dette Øjeblik i en fattig og haard Nodstilstand. Da Datteren fra Vinduet saa de to Missionærer komme, kaldte hun paa Forældrene og sagde: »Der kommer to »Mormon«-Missionærer, de er naturligvis sultne, og vi har ikke Mad til at gøre os selv halvmætte med.« Manden havde bevaret et venligt og hofligt Sindelag, og han bod dem indenfor, da de kom til Doren. Han forklarede dem kort efter Tilstanden i Huset. Den ene af Ældsterne sagde med stor Tro: »Vær ikke bekymret, Broder; vi vil velsigne Deres Mad, som De har til-

bage, og vi vil alle blive mætte.« Til den vantro Datters store Forbavselse skete det virkeligt, at der endnu var Mad tilovers, efter at den var bleven velsignet og spist af, og de alle var bleven fuldstændig mætte. Det var for hende et Mirakel, og hun bevarede det senere som et Vidnesbyrd om Guds Kraft.

Naar vi arbejde og bede, og vort Liv er en gennemkrydset Bon om Anledninger til at tjene andre — vore Børn i Hjemmet, vore Naboer, vor Næste i en stedse storre og større Cirkel til hans timelige og evige Gavn og Velsignelse, da vil alle de jordiske Ting komme til os af deres egen Drift, som vi behover dem, og de vil fortsætte med at komme i en stedse større Grad i Henhold til det Maal, som de igen er brugt i Guds Tjeneste. Hvis vi kun betragter os selv som Skatmestre og Bestyrere af alt vort jordiske Gods, stort eller smaat, da er vi i Virkeligheden »fattige (d. v. s. *enfoldige*) i Aanden«, saavidt det angaar de flygtige jordiske Skatte, men rige i de evigtvarende Skatte i det himmelske Rige. Derfor kunde Jesus sige til Smyrna-Menigheden: »Jeg kender Din Trængsel og Fattigdom, men *Du er alligevel rig.*« (Joh. Aabenb.). Sammenlign ogsaa hans Erklæring i Bjergprædikenen 6. Kap. 19., 20., 21. V., Matthæus Ev. Hvis vi ikke er kortsynede Jordrotter, saa er den af Kristus udpegede Vej den mest praktiske at følge.

Det er ikke saa længe siden, at »caveat emptor« (»Lad Køberen tage sig i Agt«) var Handelsverdenens Parole i Konkurrencen for de jordiske Værdier, medens de betragtede Koberen som deres lovmæssige Bytte. Naar de havde solgt deres Varer og modtaget deres Penge, saa brød de sig ikke noget om, enten Koberen var tilfreds eller misfornojet. De pralede endog af at kunne sælge en daarlig Vare, som snart vilde opslides. Det er tydeligt nok i det kortsynede Motto: »Varens Svaghed er Omsætningens Styrke«. Men efterhaanden lærer de Handlende og Fabriksherrerne, som ellers vilde le ad den Tanke at drage Religion ind i deres Forretningsanliggender, at forlade og kassere dette »caveat emptor«-

Standpunkt, og de antager sig praktisk talt mere eller mindre Kristi Forskrift: »*Den, som vil være den største iblandt Eder, lad ham være alles Tjener*«. De fleste Forretningsfolk holder nu paa, at det bedste Grundlag for at kunne kræve Handelsomsætning, *er den Tjeneste,* de er i Stand til at yde Køberen, fordi det er den Fremgangsmaade, som betaler sig, og ovenstaaende Sætning kan derfor klassificeres som en anden af Biblens praktiske Forskrifter.

Men det sker undertiden tiltrods for deres Ønsker om at tjene Kunderne paa bedste Maade, at noget gaar forkert, og en vred, utilfreds Køber kommer buldrende ind og nedrakker Varerne. Under det gamle kortsynede »caveat emptor«-Regimente havde Købmanden kun stukket i Latter eller kastet Kunden ud af Døren. Men den moderne Handelsmand er forskellig. Han erindrer sig Salomons Visdom, at et mildt Svar afværger Vreden, og Kristi Paastand: »*at de Sagtmodige* (som betyder »lærvillige«) *skal arve Jorden*«, hvorfor han gør en høflig Undskyldning for den indtrufne Fejl i Varen og tilbyder Tilbagebetaling og Erstatning; han sender den fordums mistænksomme Kunde bort med Smilet om Munden og spændt paa at rose Forretningen til Naboerne for den smukke Opførsel. Købmanden vinder saaledes nye Kunder ved at adlyde de formaalstjenlige, praktiske Formaninger i Biblen og at holde sit eget Temperament i en sagtmodig Balance. Det samme Forholds praktiske Anvendelse gælder ikke alene i Handelsverdenen, men ogsaa i national Retning og i alle forskelligartede Institutioner og i Kirken med, hvor et Medlem maaske har lidt Uret af et andet Medlem og beklager sig til en autoriseret Mellemmand.

Det betaler sig i Kroner og Ører at være bønfuld overfor Herrens Ord og at holde sit Temperament afbalanceret og sagtmodigt; men det giver endnu større Afgifter fra det moralske og aandelige Standpunkt. Er der noget bedre Forretningsmotto end i Prædikenen: »Visdom er bedre end Krigsvaaben. Vær ikke ubesindig i Dit Ord, vær ikke for ilter i Din

Tale eller for overilet i Din Vrede, thi Vreden hersker hos Daarer«.

»Takt! Takt! pas paa Takten«, sagde Bjornson, og deri ligger en stor Livsvisdom, thi Livets Takt eller Hjærtets grundige Dannelse efter Guds Ord mangler hos saa mange Mennesker. Det er en aandelig Magt, som staar langt over Tvang, som den gode gamle Bog siger: »Hvis Jernet er slovt, saa maa vi anvende mere Styrke overfor det, men det er fordelagtigst at lade den (Styrken) styres af Klogskab«. Den mindst modstandskraftige Retning er altid den bedste, saa længe den er ren og ædel. Derfor lyder Ordet: »*Elsker Eders Fjender*, gorer vel mod dem, som hader Eder«.

Det er et godt, praktisk Forretningstræk at prøve paa at forsone sig med dem, som gor os Skade, da den guddommelige Gnist i næsten alle saadanne Tilfælde vil blusse op i Modparten og blive til deres Velsignelse, og skulde den ikke gore det, vil den forhindre mere Had, medmindre den anden Part skulde være sunket ned til samme lave Sindelag som Fortabelsens Born, som *ikke vil* omvende sig. Det er langt bedre og praktisk at overvinde og udslette de daarlige Følelser end at opamme dem, thi hvad et Menneske saar, det skal det ogsaa høste i samme Forhold; og dersom vi saar Nag, Had, lognagtig Omtale, Tarvelighed og ussel Smaalighed, saa vil den samme Udsæd undfanges og vokse i samme Grad i Modpartens Følelsesliv. Denne Fremgangsmaade er lige saa praktisk anvendelig i det private Liv som i det sociale Samfundsliv og Forretningsinstitutioner, ja gaar helt ind i de nationale Forviklinger. Der kunde undgaas mange smaa Skændsmaal i vore Hjem og andre Steder, dersom vi opelskede Sagtmodighedens eller Lærvillighedens Dyd hos os; hvor megen behagelig Fornojelse vilde der ikke være vundet; og hvor megen Lykke og Velsignelse vilde der ikke komme ind i vort Liv, hvis der i Samfundskredsene, i Forretningsforbindelserne og hos *al Verdens Redaktører og Skribenter* blev lagt Vægt paa at lære, indprente og praktisere: »*Og ligesom I vil, at Men-*

nesker skal gøre mod Eder, ligesaa skal og I gøre mod dem«. Man vilde snart spore Forbedring og sociale Reformer.

Der er aldeles ingen Grund *for den bekymrede Anspændelse,* som saa mange Mennesker arbejder under for Brødet og Verdens Velstand. Jorden og dens Fylde er underlagt vor himmelske Fader. Lad os gaa til ham, mens vi arbejder og er besværet. Mennesket i Almindelighed gør sig kun en uklar Forestilling om de utallige Midler, som staar til Forsynets Raadighed for at velsigne os, naar vi vil tage imod Guds Ord. Mange flere Mennesker dør af at svælge i Mad og Drikke og Kødets Nydelser end af Hunger og af andre Nødvendigheder. Det er de lærvillige Menneskers Erfaringer, ogsaa blandt Jordens Største, som er kommet til ledende Stillinger gennem mange Besværligheder, at hvis vi trofast udfører vort forekommende Arbejde Dag for Dag med Udøvelsen af vore bedste Evner, saa vil *»den Dag i Morgen bekymre sig for sig selv«.* Hvis vi vilde gaa efter Biblens Lærdomme og gøre vort Arbejde, som om vi vilde »gøre det for Herrens Aasyn«, enten det synes ringe*) eller stort, om det kun er et nyttigt og ær-

*) Mange uansete og ukendte Mennesker i Verden har den Følelse, at deres Personlighed og deres Arbejde er saa ringe, saa stille, at de ingen Nytte er til, og de føler som om deres Liv er omsonst. Det er gerne ydmyge Naturer, som under al Verdens Bulder og pralende Staahej, i Trofasthed udfører deres daglige Dont, i Kærlighed for deres Næste og for Livets Pligter. Deres Stilling i Samfundet er dog af den *største sammenhængende Betydning* for samme Samfund, for at det ikke skal falde sammen. Det minder Nedskriveren om, hvad der skete paa en prægtig Bygning i en Storby. Den var prydet med smukke arkitektoniske Ornamenter; men en skønne Dag ramlede de fleste ned og gik i Stykker, og da man undersøgte Aarsagen, viste det sig, at Forbindingen var *daarlig Kalk eller Cement.* — Det menige Folk og alle dens mange trofaste Hverdagsmennesker *tjener som Forbindingsmateriale* for de andre fremtrædende Samfundsfigurer, for at de kan ses og fornemmelig af den Grund, at *de ikke skal falde ned* og gaa i Stykker. Lad Hverdagsmennesket ikke blive mismodig og forsagt, men *sørge for at være et purt og styrkende Forbindingsmateriale,* som er uundværligt paa Jorden Og Eders himmelske Fader, som ser Forbindingsmaterialet *i Løndom, skal betale aabenbart.* Saa siger Bjergprædikeren.

ligt, et opløftende og intelligent Arbejde, for os selv og Medmennesker, saa søger vi Guds Rige og hans Retfærdighed, thi intet er skjult for Himlenes eller de højere Væseners Aasyn, og *dette Arbejde er et sikkert Skridt op ad Jakobsstigen.* Thi Jesus sagde: »Jeg arbejder, og min Fader arbejder ogsaa«, selv om Arbejdet kan være forskelligt i dets Natur. Men hvis vi kun er Snyltevæsener og Øjentjenere, der arbejder af Frygt eller Gunstbevisninger, saa kan vi *ikke* i det lange Løb forvente Succes. Den store Majoritet af Menneskene er oprigtige Arbejdere, og de er deres Løn værd; derfor udtaler Biblen sit Vé over dem, som ved Hjælp af Magten nedtrykker deres Løn til Livets Ophold og de retfærdige Ting for dem selv og deres Familjer, som er afhængig af dem. Helbred, Rigdomme og verdslige Lyksaligheder kan ledsage de Mægtige og de Rige for en lille Tid, men udenfor det solide Grundlag i Herrens Ord kan der ikke være nogen varig Glæde i Livet og intet virkeligt Forretningsfremskridt.

DØDSFALD.

Broder *Jacob Alexander Nielsen* i Buddinge afgik ved Døden den 3. Februar 1923 og blev begravet fra Gladsaxe Kirke den 11. Februar under stor Deltagelse.

Br. Nielsen var født den 1. December 1861 og døde som et trofast og pligtopfyldende Medlem af Kirken.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).